

РЕШЕНИЕ

№ 6121

гр. София, 18.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.10.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Калина Пецова

ЧЛЕНОВЕ: Димитрина Петрова
Искра Гърбелова

при участието на секретаря Ася Лекова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **7607** по описа за **2023** година докладвано от съдия Калина Пецова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Делото е образувано по жалба от Държавно предприятие „Управление и стопанисване на язовири“ / ДПУСЯ/ срещу Решение на СРС, постановено по НАХД № 4336/2022г., с което е потвърдено Наказателно постановление № НЯСС-307 от 22.12.2021г. на Председателя на ДАМТН, с което на жалбоподателя е наложено административно наказание имуществена санкция от 1000 лева, за нарушение по чл. 190а, ал.2 във връзка с чл. 190а, ал.1, т.3 от Закона за водите.

С жалба се иска отмяна на решението на СРС и потвърденото с него НП. Считат, че е налице нарушение на чл. 34, ал.1 от ЗАНН при съставяне на АУАН, тъй като е пропуснат тримесечният преклузивен срок. Извън това излагат съображения за липса на нарушение по посочения текст на чл. 10б, ал.1, т.1 от Наредбата за условията и реда за осъществяване на техническата и безопасна експлоатация на язовирните стени и съоръженията към тях за осъществяване на контрол на техническото им състояние“.

Намират, че не е налице и неизпълнение на даденото предписание от страна на ДАМТН със срок на изпълнение на 30.11.2020г. Счита, че към датата, на която е прието, че е допуснато нарушението – 01.12.2020г. не е извършена проверка от страна на контролния орган.

Претендират, че е налице и маловажност на случая.

По делото е постъпило становище от ответника, в което се оспорва

касационната жалба и се заявява, че решението на СРС е правилно и законосъобразно.

В проведеното съдебно заседание касаторът не се явява и не се представлява.

Ответникът Председател на ДАМТН не изпраща представител. Депозирано е писмено становище по съществото на спора, с което се моли оспореното решение да бъде оставено в сила и се претендира юрисонсултско възнаграждение.

Представителят на СГП заявява становище за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, на база данните по делото, становищата на страните и въз основа на закона, намира следното:

Жалбата е процесуално допустима за разглеждане, като подадена от лице с доказана правна легитимация, в чиято полза е постановен неблагоприятен съдебен акт и в срок.

Разгледана по същество, същата се явява неоснователна, с оглед следното:

СРС, в хода на производството по оспорване на процесното НП, е установил и приел следното от фактическа и правна страна:

Административнонаказателното производство против жалбоподателя започнало със съставяне на АУАН №05-117 на 02.07.2021 г., от компетентно длъжностно лице, заемащо длъжността: „главен инспектор“ в РО НЯСС „Североизточна България“ при ДАМТН, в присъствието на един свидетел при установяване на нарушението, за това, че в хода на извършена контролна проверка на 22.04.2021 г., на язовир “Р. войвода“, находящ се в поземлен имот с идентификатор №61265.28.44, в землището на [населено място] войвода, общ.Вълчи дол, обл.В., публична държавна собственост с права за управление и стопанисване на ДПУСЯ, съгласно Акт за публична държавна собственост №9911/24.02.2020 г., чрез обход и визуален оглед на мястото и проверка на документацията от експлоатацията на язовира, е установено, че жалбоподателят не е изпълнил в срок, дадено на основание чл.190а, ал.1, т.3 от ЗВ, задължително предписание с КП №05-01-40/02.10.2020 г. – „Да се представи в ДАМНТ геодезическо заснемане на язовира /височина на стената, откооси, характерни котви, съоръжения/“, на 01.12.2020 г., с което е нарушило разпоредбата на чл.190а, ал.2 от ЗВ. Актосъставителят посочил в обстоятелствената част на акта, че резултатите от извършената на 22.04.2021 г. контролна проверка на язовира са отразени в съставен в КП №05-01-31/23.04.2021 г., надлежно връчен на жалбоподателя и получен от него на 31.05.2021 г. АУАН е надлежно предявен и връчен на изрично упълномощено от жалбоподателя лице да получава и подписва АУАН, след нарочно отправена и надлежно връчена на жалбоподателя писмена покана да се яви за съставяне на АУАН, на датата на неговото съставяне – 02.07.2021 г., без възражения против направените в него констатации. Жалбоподателят се възползвал от правото си по чл.44, ал.1 от ЗАНН и представил писмени възражения пред АНО в законоустановения срок, в които навел доводи за предприети действия, насочени към привеждане на процесния язовир в съответствие с изискванията на чл.106 от цитираната Наредба, с оглед на което поискал от АНО да прекрати производството, или в условията на евентуалност – да не налага наказание на основание чл.28 от ЗАНН. Въз основа на направените констатации в АУАН, компетентно длъжностно лице: Председател на ДАМНТ, издал процесното НП против жалбоподателя, с което след като отстранил по реда на чл.53, ал.2 от ЗАНН констатирана нередовност в АУАН, а именно: допуснатата техническа грешка, относно датата на извършване на нарушението, и след като изложил мотиви, че не са налице предпоставките за приложение на чл.28 от ЗАНН, на основание

чл.200, ал.1, т.39 от ЗВ му наложил имуществена санкция в размер на 1000 лева, за нарушение на разпоредбата на чл.190а, ал.2, във вр. с ал.1, т.3 от ЗВ.

Въз основа на установената фактическа обстановка, съдът приел за установено следното от правна страна:

Както АУАН, така и НП са издадени от териториално и материално компетентни органи. Компетентността на актосъставителя произтича от заеманата длъжност: „главен инспектор“ в РО НЯСС „Североизточна България“ при ДАМНТ, и изричното оправомощаване на конкретното длъжностно лице на основание чл.201, ал.11 от ЗВ, със Заповед №А-276/18.05.2021 г. на председателя на ДАМНТ, /посочена под №45 в заповедта/, с права, както да извършва проверки и дава предписания на собствениците на язовирни стени и/или на съоръженията към тях, съответно да определя срок за тяхното изпълнение, така и да съставя АУАН по посочените точки в ал.1 на чл.200 от ЗВ.

С това съдът извел неоснователност на релевираното в жалбата възражение за незаконосъобразност на процесното НП, поради липса на данни за изрично оправомощаване на за съставяне на констативния протокол, с който са дадени предписания на жалбоподателя, от където черпи изводи, че не е длъжен да изпълни процесното предписание. Компетентността на АНО да издаде процесното НП произтича пряко от закона, съгласно разпоредбата на чл.201, ал.12 от ЗВ. АУАН и НП са издадени по предвидения в закона ред и форма. Съдът не констатирал допуснати в хода на административнонаказателното производство съществени по тежест процесуални нарушения, които да са довели до нарушаване правото на защита на жалбоподателя до степен да не може да разбере за какво точно нарушение е ангажирана административнонаказателната му отговорност. Съдът не констатира нарушаване на давностните срокове, предвидени в разпоредбата на чл.34 от ЗАНН - за съставяне на АУАН и издаване на НП, в какъвто смисъл релевираните в жалбата възражения се явяват неоснователни, при следните съображения:

АУАН е съставен на 02.07.2021 г. за нарушение, извършено на 01.12.2020 г., което е установено в хода на извършена проверка на 22.04.2021 г., както ясно е посочено в обстоятелствената част на АУАН. От момента на установяване на конкретното нарушение в хода на извършената контролна проверка, може вече да се говори и за субекта на нарушението. Считано от датата на установяване на самото нарушение и откриване на неговия извършител – на 22.04.2021 г., са започнали да текат сроковете за съставяне на АУАН по чл.34, ал.2 от ЗАНН, като към датата на съставяне на процесния АУАН – на 02.07.2021 г., не е изтекъл тримесечния срок от откриване на нарушителя в хода на извършената проверка на 22.04.2021 г., при която е установено нарушението. Съдът приел за неоснователни релевираните възражения от жалбоподателя, че давностният срок за съставяне на АУАН е пропуснат, поради бездействието на административния орган да осъществи контрол по изпълнение на даденото предписание, непосредствено в деня, следващ изтичане на срока за неговото изпълнение. Съдът посочил, че нито материалният, нито процесуалният закон, определят някакъв срок за осъществяване на контролни функции от административните органи, т.е. последните нямат задължение да извършат проверката непосредствено след изтичане срока на дадените предписания. Същите са длъжни да съблюдават давностните срокове за съставяне на АУАН, които в случая са спазени. Процесното НП е издадено на 22.12.2021 г., която дата се установява по несъмнен начин от нарочно изисканите и представени заверено копие от Регистъра на

издадените НП от ГД “НЯСС“ при ДАМТН за периода 21.12.2021 г. и заверен препис от Процедура за установяване на административни нарушения и налагането на административни наказания, утвърдена на 31.08.2020 г., т.е. преди изтичане на предвидения шестмесечен давностен срок в разпоредбата на чл.34, ал.3 от ЗАНН.

Съдът възприел, че процесните АУАН и НП съдържат всички изискуеми реквизити, предвидени в разпоредбите на чл.42 и чл.57, ал.1 от ЗАНН, включително дата и място на извършване на вмененото нарушение. Посочената дата в двата акта – 01.12.2020 г., правилно е определена като дата на извършване на нарушението, тъй като тази дата се явява деня, следващ този, в който срокът за изпълнение на даденото процесно предписание е изтекъл на 30.11.2020 г. Релевираното възражение от жалбоподателя за допуснато съществено по тежест нарушение при съставяне на АУАН, и в частност на разпоредбата на чл.40, ал.1 от ЗАНН, също приел за неоснователно. В АУАН е вписан един свидетел, присъствал при установяване на нарушението - длъжностно лице при ДАМНТ. Фактът, че същата е присъствала в хода на извършената контролна проверка на жалбоподателя и е подписала съставения констативен протокол, в който е констатирано неизпълненото в срок дадено задължително предписание с преходния протокол, изцяло потвърждава отразеното в акта качество на свидетел, а именно, че същата действително е присъствала при установяване на нарушението. Това не води до опорочаване на процедурата по съставяне на АУАН, защото ЗАНН не предвижда други условия по отношение на вписаните свидетели в него, още по-малко има забрана такива да са длъжностни лица към АНО. Поради това, че има свидетел-очевидец на деянието, не е било наложително процесния АУАН да бъде съставен при условията на чл.40, ал.3 от ЗАНН. В процесните АУАН и НП, макар и не изрично, е посоченото мястото, където е следвало да се изпълни процесното предписание в дадения срок, свързано с представяне на документи, а именно: в ДАМНТ, със седалище [населено място], което се явява и мястото на извършване на нарушението. Съдът посочил, че именно с оглед горното, образуваното съдебно производство по подадената жалба в РСДевня е прекратено, а делото е изпратено по подсъдност на СРС, където е прието за разглеждане по компетентност.

Съдът извел изводи и за правилно приложение на материалния закон. Вмененото нарушение е квалифицирано в АУАН и НП, като такова по чл.190а, ал.2, във вр. с ал.1, т.3 от ЗВ. Разпоредбата на чл.190а, ал.2 от ЗВ императивно задължава собствениците на язовирни стени и съоръженията към тях да изпълняват предписанията по чл.190а, ал.1, т.3 от ЗВ. Съгласно разпоредбата на чл.190а, ал.1, т.3 от ЗВ, председателят на ДАМНТ или оправомощени от него длъжностни лица по чл.190, ал.4 от същия закон имат право да дават задължителни предписания на собствениците на язовирни стени и/или на съоръженията към тях, съобразно правомощията си по ЗВ, включително за извършване на мерки и действия за изясняване на техническото състояние и на условията на експлоатацията на контролираните обекти, както и да определят срок за тяхното изпълнение. Съдът обсъдил, че процесният случай касае именно дадени предписания от оправомощени от председателя на ДАМНТ длъжностни лица по чл.190, ал.4 от ЗВ, които на 29.09.2020 г. извършили

проверка на техническото и експлоатационното състояние на яз.“Р. войвода“, а за направените констатации в хода на проверката е съставен нарочен протокол: Протокол №05-01-40/02.10.2020 г., видно от който е, че в Раздел 5, Предписания по т.1: „По техническата документация“, в т.1.5. от същия, е дадено предписание на жалбоподателя за привеждане на язовира в съответствие с изискванията на чл.106, ал.1, т.1 от Наредбата за условията и реда за осъществяване на техническата и безопасната експлоатация на язовирните стени и на съоръженията към тях и за осъществява на контрол за техническото им състояние, както следва: „Да се представи в ДАМНТ геодезическо заснемане на язовира /височина на стената, откоси, характерни коти, съоръжения/“, със срок за изпълнение до 30.11.2020 г. В цитирания протокол е отразено, че проверката е извършена в присъствието на представител на собственика, последният положил подпис, че е запознат с неговото съдържание. Протоколът от проверката е надлежно връчен на жалбоподателя, съгласно приложените писма и разписки, и е влязъл в сила, поради което законосъобразността на направените в него констатации и дадените задължителни предписания, не са предмет на проверка в настоящото производство. Правилно е определен субекта на нарушението, а именно: ДПУСЯ, с предоставени права за стопанисване и управление на яз.„Р. войвода“, по силата на Акт за публична държавна собственост №9911/24.02.2020 г. Безспорно, като разполагащ с права на собственик на процесния язовир, жалбоподателят е длъжен да изпълнява в срок дадените предписания от контролните органи. Жалбоподателят не е изпълнил в указания срок – до 30.11.2020 г. включително, даденото задължително предписание в Раздел 5, Предписания по т.1: „По техническата документация“, в т.1.5. от Протокол №05-01-40/02.10.2020 г., за привеждане на язовира в съответствие с изискванията на чл.106, ал.1, т.1 от цитираната Наредба, доколкото не е представил в ДАМНТ геодезическо заснемане на язовира /височина на стената, откоси, характерни коти, съоръжения/. Констатацията за неизпълнение е отразена в хода на извършената проверка на 22.04.2021 г. на 9 място и по документи в обекта на контрол и обективизирана в съставения Констативен протокол №05-01-31/23.04.2021 г. в Раздел 3, т.1.2 – „Неизпълнени предписания“, а именно: „Да се представи в ДАМНТ геодезическо заснемане на язовира /височина на стената, откоси, характерни коти, съоръжения/“. С поведение си, изразяващо се в бездействие, при вменено от закона задължение за извършване на определено действие, жалбоподателят е осъществил от обективна страна състава на описаното в АУАН и НП административно нарушение. Предвид гореизложеното, съдът намира, че правилно

жалбоподателят, с предоставени права на собственик на процесния язовир, е санкциониран за неизпълнение на задължението си по чл.190а, ал.2, във вр. с ал.1, т.3 от ЗВ. Направеното описание на нарушението в АУАН и НП, изцяло съответства на установените от събраните по делото доказателства – писмени и гласни, фактически обстоятелства. Предвид гореизложеното, съдът намира, че правилно АНО е ангажирал отговорността на жалбоподателя, като му е наложил имуществена санкция, тъй като последният попада в кръга на субектите по чл.190а, ал.2 от ЗВ – собственик на язовир, които могат да носят обективна, безвиновна отговорност, поради което не се дължи изследване на въпроса за вината. Съдът приел за неоснователно и възражението, че за въпросния язовир е била представена комплексна оценка от преходния собственик през 2018 г., откъдето ДАМНТ може да черпи информацията, съдържаща се в геодезическото заснемане, поради което не е налице нарушение на разпоредбата на чл.106, ал.1 от цитираната Наредба. Видно от представените два броя констативни протокола от ответната страна е, че за процесния язовир липсват данните за квалификация на стената по чл.141а, ал.1 и ал.2 от ЗВ, които включват и информацията, съдържаща се в геодезическото заснемане – височина, откоси, характерни котви, съоръжения, от което следва извод, че настоящият му собственик подлежи на контрол от ДАМНТ, включително и относно задължението му да го приведе в съответствие с изискванията на чл.106, ал.1, т.1 от цитираната Наредба, още повече, че съгласно даденото заключение, яз.“Р. войвода“ е класифициран с първа висока степен на потенциална опасност по три критерия: заплахата за човешки жертви, пряко засегнати хора в заливаемата зона; засегнати елементи от втора, трета, четвърта и пета категория по смисъла на чл.4, чл.6, чл.8 и чл.10 от Наредба №1 за номенклатурата на видовете строежи и засегнати гори и обработваеми 10 селскостопански земи. За така извършеното административно нарушение от жалбоподателя, разпоредбата на чл.200, ал.1, т.39 от ЗВ предвижда налагане на имуществена санкция на юридическо лице в размер от 1000 до 20000 лева, което не изпълни предписание по чл.190а, ал.1, т.3 или задължение по чл.190а, ал.2. С процесното НП на жалбоподателя е наложено административно наказание в минималния, предвиден в закона размер, при съобразяване тежестта на нарушението и постигане на целите по чл.12 от ЗАНН, поради което не подлежи на обсъждане въпроса за неговото намаляване по размер. Не са налице предпоставките за квалифициране на нарушението като маловажен случай по смисъла на чл.28 от ЗАНН, с оглед значимостта на защитените обществени отношения. По делото не са налице данни за смекчаващи обстоятелства,

които да характеризират извършеното нарушение, като такова с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с други нарушения от същия вид. Нещо повече, жалбоподателят не ангажира никакви доказателства за предприети мерки и действия от негова страна за изясняване на техническото състояние на язовира и на условията за неговата експлоатация, т.е. действия и мерки по изпълнение на даденото предписание. Прекомерно продължаващото му бездействие, включително и към настоящия момент, несъмнено завишава риска от настъпване на неблагоприятни последици за обществото, околната среда и инфраструктурата, настъпването на които е свързано именно с техническата неизправност на язовирната стена и съоръженията към нея. Предвид изложеното, съдът приел, че обжалваното НП следва да бъде потвърдено, като правилно и законосъобразно издадено, с произтичащите от това законни последици.

Настоящият състав на АССГ намира, че решението на СРС е валидно, допустимо и правилно.

Съдът е обсъдил подробно фактическата обстановка от значение за казуса и е извел съответни на закона правни изводи, които настоящата инстанция напълно споделя и не счита, че следва да преповтаря. Последното и в контекста на това, че в касационната жалба не са наведени касационни пороци на оспорения съдебен акт, а са възпроизведени повторно наведените пред СРС съображения.

Както бе посочено, съдът ги споделя в цялост. За пълнота, следва да се отбележи следното: Нарушението е настъпило на 01.12.2020г., както правилно е възприел и органът. Последното обаче е установено, както като нарушение, така и по отношение установяването на извършителя, на 21.04.2021г., поради което АУАН от 02.07.2021г. е в рамките на срока по чл. 34, ал.1 от ЗАНН. Обратното становище не се споделя от настоящия съд, като цитираната съдебна практика в такъв смисъл не го обвързва. Напротив, тази теза би вменила в задължение на контролните органи извършването на проверки относно датата на изпълнение на предписани задължения в точния срок за тяхното изпълнение, каквото задължение не съществува. Нещо повече, касае се за деяние, осъществено чрез бездействие. Т.е., нарушението съществува от датата на неизпълнение на задължението, но може да бъде установено надлежно във всеки един следващ момент, в който това се документира.

По отношение на възражението за липса на задължение, респ. нарушение на чл. 10ба, ал.1 от Наредбата, съдът намира същото за неотнормено. То е обсъдено от СРС и са изложени мотиви, които се споделят. Наличието или липсата обаче на задължение да стопанисващия язовира по посочения

текст не е предмет на настоящото производство. В случай, че касаторът е оспорил предписанието с даване на такива указания, в това производство би бил относим въпросът възникнало ли е или не, по смисъла на Наредбата, такова задължение. В процесния случай обаче е налице предписание, което е влязло в сила и осъществяването на косвен съдебен контрол относно разпореденото в него, е недопустим. Същото подлежи на изпълнение на указания в него срок, което е именно настоящото нарушение.

По изложените съображения, касационната жалбата се явява неоснователна и следва да бъде оставена без уважение.

При този изход на спора, основателно се явява искането за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на ответника по касация Държавна агенция за метрологичен и технически надзор.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал.2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2163/09.05.2023г., постановено по НАХД № 4336/2022г. по описа на СРС.

ОСЪЖДА Държавно предприятие „ Управление и стопанисване на язовири“ да заплати в полза на Държавна агенция за метрологичен и технически надзор сумата от 100 / сто/ лева юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: